

תואר ראשון תואר שני הכשרת אקדמאים מכינות רפואה משלימה הסמכה בספורט תיירות ופנאי אתגרי תעודה והשתלמויות

הר געש שפתחו סגור והוא שורף את הפרח- אני הוא הפרח...

נער שהגיע לטיפול, הופנה בעקבות כך שהואשם במעשים מגונים. כבר משורה זו, מרבית האנשים יוכלו להזדהות עם הרצון לעצור את התופעה, לטפל בבעיה, ישן הרבה מאוד גישות שמוצעות לנושא, כאשר מאחרי כולם עומדת ההגדרה הברורה – זוהי סטייה שאותה אנו רוצים לתקן.

מתוך גישה שונה בתכלית, קיבלתי את הנער לטיפול בתרפיה באומנות, תוך שהמשפחה כולה, סבלה ממצוקה לא פשוטה. מרגע שנודע הדבר, כל המשפחה "אשמים" כולם חשים מותקפים, מאוימים וזקוקים לסיוע על מנת לשרוד את המצב הנורא.

כניסתו של הנער לטיפול בתרפיה באומנות, הובילה ליצירה שהדיבור עליה כלל את המשפט: "זהו הר געש, פתחו סגור, והוא שורף את הפרח. אני הוא הפרח".

הראייה הראשונה הזו, כבר הובילה לתובנה ראשונה, למפגש עם הסיטואציה, שבה הנער חש כקורבן, בשלב זה, מאוד קשה לנו להתנתק מהמונחים השיפוטיים שלנו, שהרי הוא זה שפגע, אותו צריך להאשים, איך אפשר להאזין לקיטורים שלו? איך אפשר להזדהות איתו? אלא שכמטפלת הומניסטית, אני מניחה בצד את השיפוטיות הזו, פוגשת בו, בנער חסר האונים, שחש מושפל וחווה עצמו כמי שניצב מעל הר געש שפתחו סגור והוא שורף את הפרח.

התחלה של האזנה לראייה הסובייקטיבית של הנער, מגלה את קורבנותו, את חוויותו האוטנטיות מאוד, שבה הוא, זה שנשרף, הוא בסך הכל פרח קטן, שנשרף, בעקבות אותו הר געש סגור, שהוא ניצב על פתחו.

רק קבלה סבלנית מאוד, של החוויה הקשה הזו, של האיום הגדול שניצב מתחתיו, מצליחה להחזיר לנער את המפגש האוטנטי שלו עם חוויותיו, ישנה לגיטימיות לחוויות האובדן שלו, שמאפשרת לו להתחיל לפגוש את עולמו הפנימי, תחילה כמי שסבל, שמאויים, שנשרף ורק אז, לאחר תקופה מספיק ממושכת, בה הוא שוב ושוב שורד את איום ההתפרצות, מתחיל לתפוס ביטחון, להתבונן שוב לאותו הר געש מאיים ולראות, כיצד אותו הר געש שאיים עליו, כיום הוא חלק ממנו, כיצד הוא עצמו שרף פרח.

אין צורך לומר, שההתקדמות לא הגיעה בבת אחת, אבל אותו נער מקובץ שהגיע, שהיה חבול כולו, כלל לא יכל לקחת אחריות על מעשיו באותה תקופה. כל הניסיונות ה"חינוכיים" להראות לו עד כמה הוא אשם, היו יכולים רק לגרום להתפרצות של "הר געש", אבל לא להשבת היכולת לפרוח.

האזנה זהירה מאוד, קבלה כמעט בלתי מוגבלת, תוך חבירה של כל הכוחות שמסביב לאותה המשימה, הובילה להתערבות מערכתית, שבה כולם יחד תרמו להעצמה, להפגשה של הנער עם כוחותיו, עד כדי כך, שיוכל גם בעתיד להתחיל ולקחת אחריות על חייו.

היום, כאשר אני מתבוננת באדם שהצליח לשרוד ולהתפתח לאדם שונה בתכלית מאותו הילד, אני מהרהרת, עד כמה היתה תורמת הגישה ה"סמכותית" שהייתה מציבה אותו מול המציאות בצורה ישירה, כאשר לא היו לו כלל כלים להכילה, לאן היה מגיע?

שמחה, על חלקי הקטן שהיה בהכוונת המערכת כולה לעבודה המשותפת שהובילה להיותו אותו אדם שהוא היום.

היילי רוזנבלום, ראש המסלול ל**הכשרת מטפלים באומנות ותנועה** במכללה האקדמית ב**וינגייט**